

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. Х., 05.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи септември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова

Членове: Росина Н. Дончева
Светослав Н. Николов

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Росина Н. Дончева Въззивно гражданско дело
№ 20221800500374 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 от ГПК.

С решение № 38 от 13.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 537/2020 г., РС-Елин Пелин е отхвърлил изцяло предявените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ от И. В. Ч. с ЕГН: ***** от гр. Е.П. срещу „Д.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Н.Т.“ 5, ет. 6, за признаване за незаконно и отмяна на уволнението ѝ, извършено със Заповед № РЦ-0009/30.06.2022 г., на основание чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ; за възстановяване на предишната работа, заемана преди уволнението на длъжност – служител склад „Комисионер стоки“; по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за осъждане на ответника да заплати обезщетение в размер на 6000 лева за времето, за което ищцата е останала без работа поради незаконното уволнение за периода от 30.06.2020 г. до 30.12.2020 г. Ищцата И. В. Ч. е осъдена да заплати на „Д.Б.“ ЕООД, ЕИК ***** сумата от 2400 лева разноски по делото за адвокатско възнаграждение. Недоволен от така постановеното

решение ищеца в първоинстанционното производство И. В. Ч. го обжалва, като излага съображения, че решението е необосновано, субективно и тенденциозно, постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Излага, че работодателят се позовал на ТЕЛК решение, което противоречи на първоначалното издадено такова за съответното заболяване, при неспазена процедура по връчване и обжалване. За последното ответната страна била своевременно уведомена, което било видно от представените писмени и гласни доказателства. Излага, че въпреки релевираното възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, първоинстанционният съд си позволил да определи цена за всеки един иск по отделно, след което да сумира същите. По същество искането е да бъде отменено решението изцяло и вместо него да бъде постановено друго, с което предявените иски да бъдат уважени или делото върнато на друг състав за продължаване на съдопроизводствените действия. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Д.Б.“ ЕООД, чрез адв. М. Х. от САК в депозирания отговор, оспорва жалбата. Излага, че са били налице кумулативните предпоставки на чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ, поради което законово задължение на работодателя е било да уволни работника. Излага, че решението на ТЕЛК е влязло в сила на 15.05.2020 г., на база на което е издадена Заповед № 2209 от 26.06.2020 г., с която е трудоустроена служителката на длъжността „Комисионер стоки“, съгласно задължителните предписания на компетентния ТЕЛК. При връчване на Заповед № 2209 от 26.06.2020 г., служителката е отказала да я получи, поради което извършеното уволнение е законосъобразно. Намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно и в частта за разноските, като съдът е разгледал и възражението за прекомерност. По същество моли да бъде потвърдено изцяло решението на първоинстанционния съд. Претендира разноски.

За да се произнесе Софийският окръжен съд взе предвид следното:

Производството пред РС- Елин Пелин е образувано по предявени от И. В. Ч. с ЕГН: ***** от гр. Е.П. срещу „Д.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Н.Т.“ 5, ет. 6, иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т.2 и т. 3, вр. чл. 225,

ал. 1 КТ. Излага съображения, че уволнението е незаконно, защото работодателят не взел предвид, че оспорила решение на ТЕЛК № 0727 от 058 от 24.03.2020 г., което противоречало и на предишно такова. Твърди, че не ѝ била предложена друга длъжност, съобразно трудоустрояването и не била спазена процедурата по прекратяване на трудовия договор.

Ответната страна „Д.Б.“ ЕООД е депозирала отговор, в който е оспорила предявените иски. Посочва, че ищцата отказала да заеме предложената ѝ работа при трудоустрояване.

Страните не спорят, а и от представените по делото доказателства се установява, че ищцата е работила при ответника по силата на трудов договор, сключен на 02.09.2016 г., на заемана от нея длъжност служител склад "Комисионер стоки", с място на работа в с. Гара Е.П., считано от 08.09.2016 г. По делото е представена длъжностната характеристика за заеманата от ищцата длъжност от 02.09.2016 г. До работодателя са изпратени следните експертни решения: експертно решение на ТЕЛК № 0826 от 077 от 19.04.2019 г., с което на ищцата е определена 80% трайно намалена работоспособност с водеща диагноза „Злокачествено новообразувание на млечната жлеза“, със срок 1 година – до 01.04.2020 г., Експертно решение на ТЕЛК № 1054 от 096 от 22.05.2019 г., с което е направена частична трудова препоръка по повод запитване от работодателя, че ищцата може да работи на длъжност „етикетист“.

От работодателя е изпратено до председателя на ТЕЛК общи заболявания писмо, с което предлагат г-жа Ч. да бъде трудоустроена на работно място „етикетист“ при облекчени условия на труд. Посочено е, че длъжността „етикетист“ се работи при облекчени условия на труд – обработват се товари с тегло на единичен товар до 1 кг., пренасят се на разстояние до 1 м. Общото тегло на обработваните товари за смяна е средно до 50 кг. Работната поза е предимно седяща с необходимост от промяна и движение, няма йонизираща среда и токсичен въздух.

Представено е становище на служба по трудова медицина при А.К. ЕООД от 23.04.2019 г., в което е посочено, че ищцата не може да продължи да работи като трудоустроена на длъжност „комисионер

стоки“, тъй като работното място не е подходящо за здравословното ѝ състояние, като е необходимо да ѝ бъде предложена друга подходяща длъжност, изключваща определените противопоказни условия на труд.

До ответника е изпратено експертно решение на ТЕЛК № 1929 от 164 от 14.10.2019 г., според което с експертно решение на ТЕЛК № 1054 от 22.05.2019 г., комисията и разгледала условията на труд за длъжността „етикетист“ и счита, че лицето може да заема тази длъжност.

С експертно решение на НЕЛК № 0027 от 002 от 03.12.2019 г. се отменя експертно решение на ТЕЛК № 1929 от 14.10.2019 г. като немотивирано и се връща са ново освидетелстване.

От работодателя са изпратени писма до председателя на ТЕЛК общи заболявания към УМБАЛ „С.А. С.“ АД във връзка с решение на ТЕЛК № 0826 от 19.04.2019 г. и решение на ТЕЛК № 1054 от 22.05.2019 г. с молба за изразяване на становище дали И. Ч. може да заема длъжността „Комисионер стоки“, с оглед длъжностната характеристика и производствена такава.

До ответника е изпратено експертно решение на ТЕЛК № 0727 от зас. 058 от 24.03.2020 г., според което при постепенно увеличаване физическото натоварване /максимално до упоменатата в дл. характеристика/ на горните крайници, лицето може да заема длъжността комисионер стоки.

В становище от 29.05.2020 г. на службата по трудова медицина, във връзка с експертни решения № 1054 от 22.05.2019 г. и № 0727 от 24.03.2020 г., се предлага постепенно увеличаване на физическото натоварване на горните крайници да бъде в период от три месеца до достигане на максималното ръчно обработване на товари с единично тегло до 15 кг, общо за смяна до 1000 кг., разстояние на пренасяне до 2 м. Сочи се, че работното място е подходящо за здравословното ѝ състояние, съгласно експертното решение на ТЕЛК.

До ищцата от работодателя е изпратено и връчено на 09.06.2020 г., предложение за трудоустрояване на служител с намалена работоспособност на същата длъжност при облекчени условия, съгласно чл. 317, ал. 2 КТ, с което съгласно ЕР на ТЕЛК № 0727 от

зас.058 от 24.03.2020 г. и становище от 29.05.2020 г. на службата по трудова медицина към „А.К.“ ЕООД ѝ се предлага да продължи да заема длъжността „Комисионер стоки“ при следните условия на работа: постепенно увеличаване на физическото натоварване на горните крайници за период от три месеца, до достигане на максималното ръчно обработване на товари с единично тегло до 15 кг, общо за смяна до 1000 кг., разстояние на пренасяне до 2 м.; Първите три месеца физическото натоварване на горните крайници да бъде с ръчно обработване на товари с единично тегло до 5 кг., общо за смяна до 350 кг., разстояние на пренасяне до 2 м.; Следващите три месеца физическото натоварване на горните крайници да бъде с ръчно обработване на товари с единично тегло до 10 кг., общо за смяна до 700 кг., разстояние на пренасяне до 2 м.; След изтичане на първите 6 месеца, физическото натоварване на горните крайници да достигне максималното, съгласно производствената характеристика на длъжността, представена в ТЕЛК-ръчно обработване на товари с единично тегло до 15 кг., общо за смяна до 1000 кг., разстояние на пренасяне до 2 м. Посочено е, че облекчените условия на работа ще са валидни за срока на трайно намалената трудоспособност.

Ищцата е депозирала отговор до работодателя по повод връченото ѝ предложение за трудоустрояване като посочва, че решение на ТЕЛК № 0727 от 24.03.2020 г. било неправилно и незаконосъобразно, в нарушение на чл. 112 ЗС и правилника, а за да влезе в сила е трябвало да ѝ бъде връчено с писмо с известие. Посочва, че отговорът не следва да се приема като отказ да продължи да заема длъжността „Комисионер стоки“.

Със заповед № 2209/26.06.2020 г. на работодателя е наредено ищцата да продължи да изпълнява длъжността служител склад „Комисионер стоки“, съгласно препоръката за трудоустрояване в ЕР на ТЕЛК № 0727 от 058 от 24.03.2020 г. и при условия на физическо натоварване, посочени в становище от 29.05.2020 г. на Служба по трудова медицина при „А.К.“ ЕООД. На заповедта е отбелязано, че на 30.06.2020 г. А.Р.С. е връчил заповедта на ищцата, както и длъжностна характеристика към трудов договор от 02.09.2016 г. с отразени специални условия във връзка с трудоустрояване на служителя, но същата е отказала да я подпише, за което са положени

подписи от Д.К.Х. и П.С..

Със заповед № РЦ-0009/30.06.2020 г., на основание чл. 330, ал. 2, т. 5 ГПК, е прекратен трудовия договор от 02.09.2016 г. между страните. Работодателят е счел, че е налице отказ от страна на служителя И. В. Ч. да заеме предложената ѝ подходяща работа във връзка с трудоустрояването. В заповедта е посочено, че трудовият договор се прекратява, считано от датата, следваща датата на връчването ѝ. Видно от заповедта, същата е връчена на ищцата на 30.06.2020 г., поради което прекратяването на трудовото правоотношение е от 01.07.2020 г.

По делото са разпитани трима свидетели на ответника – А.Р.С., Д.К.Х. и П.С. – всички служители на ответника. От показанията им се установява, че ищцата дълго време отсъствала поради онкологично заболяване. Изготвено било предложение за трудоустрояване на ищцата, което отказала да подпише. На 30.06.2020 г. на ищцата била връчена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Въззивната жалба е допустима, подадена е в предвидения за обжалване срок от страна, която има интерес от обжалването и е срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността и допустимостта на решението, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

С оглед извършената от съда служебна проверка по реда на чл.269 ГПК настоящият съдебен състав констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предявените искове са допустими като е спазен двумесечния срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 от КТ, който е започнал да тече от деня на прекратяване на трудовото правоотношение - чл. 358, ал. 2, т. 1 КТ /на 01.07.2020 г./. Искът е предявен на 31.08.2020 г. – т.е. в рамките на двумесечния срок.

Предявените обективно съединени искове по чл.344, ал.1, т.1, т.2, т.3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 от КТ са неоснователни и недоказани.

По отношение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

Трудовият договор се прекратява на основание чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ, от работодателя без предизвестие, когато работникът или служителът откаже да заеме предложената му подходяща работа при трудоустрояване. Следователно фактическият състав на основаниято за уволнение по чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ включва два елемента: 1./невъзможност на работника или служителя да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или поради здравни противопоказания, въз основа на заключение на ТЕЛК; 2./необоснован отказ на работника или служителя да заеме предложената му от работодателя друга работа, която се явява подходяща за здравословното му състояние. Практиката на ВКС по приложението на чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ е последователна в смисъл, че в тежест на работодателя е да установи наличието на двете кумулативни предпоставки, като недоказването на която и да е от тях обуславя извод за незаконосъобразност на прекратяването от страна на ответника на трудовото правоотношение между страните.

Трудовото законодателство предвижда специална закрила за лицата с намалена работоспособност. Работник или служител, който поради болест или трудова злополука не може да изпълнява възложената му работа, но без опасност за здравето си може да изпълнява друга подходяща работа или същата работа при облекчени условия се трудоустроява на друга или същата работа при подходящи условия по предписание на здравните органи чл. 314 КТ. Необходимостта от преместване на работника или служителя на друга подходяща работа, характерът на работата, условията на труда и срокът на преместването се определят по предписание на здравните органи. За да може работодателят да осъществи законосъобразно уволнението по чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ е необходимо отказът на работника да заеме предложената му от работодателя друга работа да бъде необоснован. Отказът обаче ще бъде необоснован само и единствено, когато работодателят е предложил подходяща за здравословното му състояние работа.

По делото се установява, че е налице експертно решение на ТЕЛК

№ 0727 от зас. 058 от 24.03.2020 г., според което при постепенно увеличаване физическото натоварване /максимално до упоменатата в дл. характеристика/ на горните крайници, лицето И. В. Ч. може да заема длъжността комисионер стоки. Експертното решение на ТЕЛК № 0727 от 058/24.03.2020 г., е влязло в сила на 15.05.2020 г. /л. 151-152 от делото/. Тук е мястото да се посочи, че към датата на уволнението на ищцата – 30.06.2020 г. следва да се преценява наличието на елементите от фактическия състав на основанието, на което то е извършено – чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ, като експертното решение на ТЕЛК в частта относно предписанието за трудоустрояване, следва да е влязло в сила. В писмения отговор от ищцата до работодателя от 11.06.2020 г., по повод отправеното предложение за трудоустрояване на същата длъжност при облекчени условия, същата е посочила, че не е съгласна с решението на ТЕЛК № 0727/058 от 24.03.2020 г. и същото не било влязло в сила, тъй като не й било изпратено с известие за доставяне. Към исковата молба е представена „молба искане“ с вх. № 6697/22.06.2020 г. до НЕЛК, в което ищцата заявява, че решението на ТЕЛК № 0727/058 от 24.03.2020 г. не било влязло в сила, тъй като не й е изпратено с писмо с известие за доставяне, което прегражда пътя й за обжалването му пред НЕЛК и моли да бъде преразгледано отново. Видно от писмо изх. № I2636/29.06.2020 г. адресираната до НЕЛК „молба-искане“ с вх. № 66971/22.06.2020 г. е изпратена на Регионалната здравна инспекция С. област за проверка и отговор до лицето. Посочено е, че в информационната система на НЕЛК има неприключила процедура в ТЕЛК с определена дата -15.09.2020 г. Липсват ангажирани от ищцата категорични доказателства, от които да става ясно дали е обжалвала решение на ТЕЛК № 0727 от 058/24.03.2020 г. Не са ангажирани такива е пред въззивната инстанция. Ето защо, съдът приема, че Експертното решение на ТЕЛК № 0727 от 058/24.03.2020 г., е влязло в законна сила на 15.05.2020 г., така като е посочено в него /л. 151-152 от делото/. При наличие на първата предпоставка от фактическия състав на чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ е налице и втората такава- необоснован отказ на работника или служителя да заеме предложената му от работодателя друга работа, която се явява подходяща за здравословното му състояние. Служителката е отказала да получи

заповед № 2209/26.06.2020 г., в която подробно е описана същата работа, която следва да извършва, но при облекчени условия, съобразно предписанието на здравните органи. Отказът е удостоверен с подписите на свидетелите Д.К.Х. и П.С. – служители на ответника. Служителите са разпитани като свидетели в първоинстанционното производство, от чиито показания се установява, че ищцата отказала да приеме предложение за трудоустрояване.

Следователно, работодателят установи в хода на съдебния процес, че са възникнали двете кумулативни материални предпоставки, обуславящи възникването на потестативното право с едностранно волеизявление да прекрати трудовото правоотношение с ищцата, на основание чл. 330, ал. 2, т. 5 КТ.

С оглед на тези обстоятелства, работодателят е упражнил правото си да прекрати трудовото правоотношение с ищцата, без предизвестие, законосъобразно, а издадената заповед № РЦ-0009/30.06.2022 г. не е в нарушение на предвидената в закона процедура за трудоустрояване.

По отношение на исковете по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ:

С оглед неоснователността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, неоснователни се явяват и обусловените искове по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на предишната длъжност и за обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за исковия период.

Ето защо въззивният съд прие, че решението на първоинстанционния съд подлежи на потвърждаване като правилно, както се посочи, чрез препращане към мотивите му (чл. 272 ГПК), а доводите във въззивната жалба счете за неоснователни.

По разноските:

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че първоинстанционният съд си позволил да определи цена за всеки един иск по отделно, след което да сумира същите. Съобразно разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство,

защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. Възражението за прекомерност обаче е основателно, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до минимума от 1280, 00 лева. В тази част решението, имащо характер на определение, следва да бъде отменено за присъдените разноски на ответника, за горницата над 1280, 00 до размера от 2400, 00 лева.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалба, разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200, 00 лева, съобразно представен списък по чл. 80 ГПК. Релевираното от жалбоподателя възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция е неоснователно. Минималното адвокатско възнаграждение по исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ възлиза на 650 лв., по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ – на 630, 00лв. (чл. 7, ал. 1, т. 1 и чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения).

Воден от горното, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 38 от 13.04.2022 г., постановено по гр. д. № 537/2020 г. по описа на РС-Елин Пелин, в частта, в която са отхвърлени предявените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ от И. В. Ч. с ЕГН: ***** от гр. Е.П. срещу „Д.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Н.Т.“ 5, ет. 6.

ОТМЕНЯ решение № 38 от 13.04.2022 г., постановено по гр. д. № 537/2020 г. по описа на РС-Елин Пелин, в частта, в която на ответника „Д.Б.“ ЕООД, ЕИК ***** са присъдени разноски за първоинстанционното производство за горницата над 1280, 00 лв. /хиляда двеста и осемдесет лева/ до присъдените 2400, 00 лв. /две хиляди и четиристотин лева/.

ОСЪЖДА И. В. Ч. с ЕГН: ***** от гр. Е.П., ул. „В.“ 10, вх. Б, ет. 4, ап. 7 да заплати на „Д.Б.“, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Н.Т.“ 5, ет. 6 сумата от 1200,00 лв. /хиляда и двеста лева/, съставляваща разноски за адвокатско възнаграждение, сторени пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаване на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____